

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 34274-10-19

פלוגית

המערערת

-

המוסד לביטוח לאומי

המשיב

בפני הנשיאה ורדה וירט ליבנה, סגן הנשיאה אילן איטח, השופטת סיגל דוידוב-מוטולה
נציגת ציבור (עובדים) גב' שרה זילברשטיין היפס, נציג ציבור (מעסיקים) מר עצמון ליפשיץ

בשם המערערת: עו"ד תמיר בלנק
בשם המשיב: עו"ד צחי רטר

פסק דין (נוסח מותר לפרסום)

השופטת סיגל דוידוב-מוטולה

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי ירושלים (השופטת שרה שדיאור; ב"ל 17-06-18092), במסגרתו נדחתה תביעת המערערת להכיר בליקוי נפשי בו לקתה כפגיעה בעבודה.

רקע עובדתי

2. המערערת מועסקת כמזכירה במשרד XXX מזה שנים רבות. אחת מחברותיה לעבודה של המערערת, העובדת א', חלתה בסרטן ומשך נעדרה מהעבודה למשך מספר שבועות במחצית שנת 2010, מבלי שהמערערת הייתה מודעת לסיבת ההיעדרות המדויקת. המערערת לא ניסתה לטעון ליחסי חברות מיוחדים עם א', אך ציינה כי עבדו יחד כ- 30 שנה ו"אם היה יום כיף מהעבודה או יום עיון או כל עזרה שהיא הייתה צריכה אז כמובן שהיינו מדברות ומשתפות" (עמ' 2 לפרוטוקול הדיון בבית הדין האזורי).

3. אין מחלוקת כי ביום 1.8.10 כינס האחראי על הצוות של המערערת את צוות העובדים, והודיע על מחלתה של העובדת א' ועל הצורך לארגן את העבודה בהתחשב בהיעדרותה (לפי העדויות שנשמעו, תפקידה הועברו לגב' XXX ולא הייתה לכך

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 34274-10-19

השלכה ישירה על עבודת המערערת). לטענת המערערת בתצהירה, חשה זעזוע עמוק כתוצאה מכך, כאילו הודיעו לה עצמה שהיא חולה, והיא סובלת מאז מהתקפי חרדה ודיכאון. בחקירתה ציינה כי **"פתאום היא עזבה את הכל ולא הגיעה, זה היה מאוד מזעזע"** (עמ' 2 לפרוטוקול, כאשר אישרה במקביל לכך כי תחילת ההיעדרות של א' הייתה כחודשיים טרם אותו מפגש).

4. בשלב כלשהו לאחר מכן ביקרה המערערת את א', ככל הנראה לאחר ניתוח שעברה. ראוי לציין כי בתצהירה לא ציינה דבר על הביקור, אך בחקירתה הנגדית העידה כי **"אני הלכתי לראות אותה שם בהדסה, כשאני הלכתי עשיתי טעות. לא ידעתי, אני נכנסת לדלת והיא קוראת לי, לא זיהיתי אותה והלכתי. זה לא הקטע של הפחד מהמוות, הקטע הוא המסביב מה שאני ראיתי אותה, איך שראיתי אותה. הקטע של המחלה, כל הזמן אני סביב זה"** (עמ' 3 לפרוטוקול). העדה מטעם המערערת, גב' XXX, לא ציינה אף היא בתצהירה דבר על ביקור כלשהו אצל א', אך בחקירתה הנגדית העידה כי ביקרה את א' בביתה יחד עם המערערת וכאשר יצאו מהבית המערערת התמוטטה, פרצה בבכי ורעדה בכל הגוף (עמ' 5 לפרוטוקול). לדבריה, מאז שנודע למערערת על מחלתה של א', היא **"לא אותו אדם"** (סעיף 4 לתצהירה).

5. ביום 12.11.10 פנתה המערערת לראשונה לטיפול נפשי (כך לפי מסמכים מאוחרים יותר ועדותה; המסמך המעיד על כך לא הוגש לתיק בית הדין, ומשכך גם לא ידוע מה נרשם בו). מהמסמכים הרפואיים עולה כי המערערת הלינה ועודנה מלינה על התקפי חרדה, בכלל ובנוגע למחלת הסרטן בפרט, וכן אובחנה כסובלת מדיכאון. עוד עולה כי לאחר פנייתה הראשונה לטיפול נפשי בסוף שנת 2010 לא חזרה למרפאה משך כשנה, ופנתה שוב ביום 3.11.11 ומאז מטופלת ברציפות.

6. ביום 16.2.11 המערערת עלתה על כיסא לצרכי עבודתה ונפלה ממנו (לטענתה נוכח מצבה הנפשי), והנזק הפיזי שנגרם בעקבות כך הוכר כפגיעה בעבודה. עם זאת, לא הוכר הקשר בין הנפילה האמורה לבין מצבה הנפשי של המערערת, וזאת גם לאחר מספר הליכים משפטיים שנוהלו בקשר לכך (ב"ל 4824-11-12, ב"ל 15477-06-14; בר"ע 10414-02-16).

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 34274-10-19

7. ביום 30.4.15 הגישה המערערת את תביעתה למוסד לביטוח לאומי (להלן: **המוסד**), ובמסגרתה ביקשה להכיר בליקוי הנפשי בו לקתה כפגיעה בעבודה נוכח היותו תוצאה של אירוע מיוחד בעבודה - מפגש הצוות מיום 1.8.10. המוסד דחה את תביעתה מהטעם שלא הוכח אירוע תאונתי בעבודה, ועל כך הוגשה תביעתה לבית הדין האזורי.

פסק דינו של בית הדין האזורי

8. בית הדין האזורי, לאחר שמיעת עדויותיהם של המערערת ושל חברתה לעבודה גב' XXX, החליט לדחות את התביעה. אשר לכינוס הצוות ביום 1.8.10 - קבע כי מדובר באירוע שהתרחש תוך כדי ועקב העבודה, **"שכן לא רק שהייתה בו משמעות הודעתית, אלא שהייתה בו משמעות אופרטיבית לעבודה - שכן השתנתה חלוקת התפקידים"**. עם זאת, המפגש לא היה הפעם הראשונה בו נודע למערערת על מחלתה של א', שכן משך למעלה מחודשיים ידעה כי עמיתתה נעדרת מהעבודה והמערערת אישרה בעדותה כי **"ידענו שהיא חולה או משהו אך לא ידענו מה בדיוק"**. משכך, דובר בתהליך ארוך בו היה ידוע לכל הצוות על היעדרות עמיתתם. בית הדין הוסיף כי גם אם תתקבל גרסת המערערת כי במהלך ישיבה זו נודע לה על מחלתה המדויקת של א' (וזאת בשונה מעדותה של גב' XXX לפיה נודע להן על סוג המחלה המדויק רק בעת שביקרו את א' לאחר מכן) - לא שוכנע כי מדובר באירוע "חריג", וממילא המערערת לא פנתה לטיפול נפשי לאחר מפגש זה אלא לראשונה שלושה חודשים לאחר מכן.

9. אשר לביקור אצל א' - ראשית צוין כי קיימת אי בהירות עובדתית ביחס אליו. העדה מטעם המערערת, גב' XXX העידה על ביקור בבית העמיתה (ולא בבית החולים), בו נודע לה ולמערערת לראשונה כי א' חולה בסרטן העצמות (בעוד המערערת טענה כאמור כי הדבר נודע לה כבר בישיבת הצוות מיום 1.8.10). לטענת העדה, המערערת **"התמוטטה ולא עיכלה את הבשורה"** עם צאתן מביתה של א'. לעומתה המערערת, העידה דווקא על ביקור העמיתה בבית החולים ולא בביתה, כאשר לדבריה לא זיהתה את א'; נלחצה מעצם ההימצאות בבית החולים ומראיית עמיתתה במיטת בית החולים; ולכן עזבה את המקום. בית הדין קבע כי קיים פער מהותי בין שני התיאורים, כאשר **"חוסר עקביות עובדתית זו, לשון זהירות, מקשה עוד יותר על**

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 34274-10-19

ציון הביקור כ'אירוע חריג' (גם בהמשך מציין בית הדין כי **"לא נחה דעתנו מהשוני בגרסאות"**). לכך הוסיף כי מדובר בביקור אישי שאינו תוך כדי העבודה (ואף לא נטען כי התרחש בשעות העבודה) וגם לא עקב העבודה, וגם לגביו חלף פרק זמן של כחודשיים-שלושה ממועד התרחשותו ועד מועד הפנייה הראשונה לטיפול נפשי. מכל הטעמים הללו, גם באירוע זה לא ניתן לראות כ"אירוע חריג".

10. בית הדין הוסיף כי לפי מסמך רפואי מיום 8.3.17, **"הבעיות הנפשיות החלו לדבריה חודשיים שלושה לפני פנייתה למוסדנו כשהחולה גילתה שאישה אחרת שהחולה עבדה איתה חלתה בסרטן העצמות"**. עם זאת, באף אחד מהמסמכים הרפואיים לא נקבע פוזיטיבית על ידי איש מקצוע שאכן קיים קשר סיבתי בין מחלת העמידה לבין מצבה הנפשי של המערערת (פרט לציון כי כך רואה המערערת את הדברים). זאת, כאשר היו אירועים נוספים שעלולים היו לגרום למצב הנפשי, דוגמת ניתוח בטן שעברה המערערת באותה תקופה.

בית הדין הוסיף ואבחן את עניינה של המערערת מהמקרה שנדון בעב"ל (ארצי) 12470-04-18 **המוסד לביטוח לאומי - פלוני (18.4.19)**; להלן: **עניין פלוני**), מהטעם ש"שם היה אירוע של השעיה אשר הוא כשלעצמו אירוע המתייחס ליחסי עבודה באופן מובהק", בעוד שבענייננו **"מדובר באירוע יסוד של מחלת חברה שאינו קשור כלל לעבודה, לא משרת את התכלית התעסוקתית או פעילות נלווית לה ולכן לא ניתן לראותה כאירוע יסוד הקשור לעבודה"**. לאור כל זאת נדחתה כאמור התביעה, ללא צו להוצאות.

טענות הצדדים בערעור

11. המערערת טוענת כי עד למועד בו נודע לה על מחלתה של א' לא סבלה מבעיה נפשית כלשהי, ולאחריה נגרמו לה קשיים נפשיים מורכבים ונפגע התפקוד שלה. לטענתה, יש לראות במפגש הצוות מיום 1.8.10 כאירוע מיוחד שגרם למצבה הנפשי, ואף אין חולק שמפגש זה התרחש תוך כדי ועקב העבודה, שהרי בין היתר נדרשה במהלכו חלוקה מחדש של המטלות בין חברי הצוות. אף אין חולק כי מדובר באירוע מתוחם בזמן ובמקום, שאינו בגדר מתח מתמשך בלבד. לטענתה, ראוי למנות מומחה רפואי לבחינת הקשר הסיבתי בין האירוע האמור לבין הליקוי הנפשי שנגרם לה, שכן

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 34274-10-19

"אירוע היסוד" קשור בהיעדרותה של א' מהעבודה ומפגש הצוות בעקבותיה, וראוי לפרוש את ההגנה הסוציאלית על פגיעתה כתוצאה מכך.

12. המערערת הוסיפה וטענה בהודעת הערעור כי גם הביקור בביתה של א' היה **"במסגרת העבודה, בשעות העבודה ועם החברים לעבודה"**, והוסיפה כי נערך **"יחד עם המנהל ובהוראתו"** (הגם שנציין כבר כעת כי להוראה כאמור לא קיים אזכור במי מהעדויות). עם זאת, במהלך הדיון הבהיר בא כוחה כי התמקדותו היא במפגש מיום 1.8.10 ולא בביקור שלאחריו. לטענתו, יש ללמוד מעניין **פלוני** כי כאשר באירוע היסוד אין **"פגם זדוני מצד העובדת"**, בית הדין נוטה **"להרחיב את ההגנה הניתנת מכוחו לאירועים שקרו בעבודה לאחר מכן"**. עוד הוסיף כי גם אם המערערת היא בעלת **"גולגולת דקה"** ואירוע מסוג זה לא היה גורם לנזק לאדם אחר, **"הרי שאין עדות לטיפול נפשי לפני האירוע וסביר יותר שהאירוע היווה, לכל הפחות, טריגר להתפרצות המחלה"**.

13. במהלך דיון קדם הערעור סיפרה המערערת בכאב רב על מצבה הנפשי, ועמדה על כך שנגרם לה כתוצאה מהעבודה, ואף ציינה כי יש באפשרותה להביא עדים נוספים המכירים אותה שיכולים לתמוך בכך. בא כוחה ציין כי הסתירות לכאורה שמצא בית הדין האזורי מובנות לאור הבלבול והמצב הנפשי בו שרויה המערערת, ועם זאת לא יכול להיות ספק כי האירוע אכן התרחש ואכן הייתה פגישה בעבודה במהלכה התייחס מנהל הצוות למחלתה של א', כאשר מובן כי אין מדובר בפגישה שגרתית במקום עבודה. משכך, הודיע כי המערערת עומדת על הערעור וחוזרת על טיעוניה.

14. המוסד תומך בפסק דינו של בית הדין האזורי, מטעמיו, ומדגיש כי הערעור מכוון כנגד קביעות עובדתיות שבהן ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב. בית הדין האזורי לא נתן אמון בגרסתה של המערערת נוכח סתירות פנימיות רבות וכן נוכח סתירות בין עדותה לבין עדות העדה מטעמה. מעבר לכך ומבחינה משפטית, עצם הצער על חברה שחלתה אינו יכול להיחשב כאירוע מיוחד בעבודה. אשר לביקור הנטען אצל א' הבהיר ב"כ המוסד, כי המערערת כלל לא טענה לכך בתביעתה למוסד או בתביעתה בבית הדין האזורי, ולמעשה גם במהלך קדם הערעור חזרה בה מהטעון בקשר לכך.

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 34274-10-19

15. בהתאם להסכמת הצדדים, פסק הדין ניתן על יסוד טיעוניהם בישיבת קדם הערעור וכל חומר התיק.

דיון והכרעה

16. לאחר ששקלנו את טענות הצדדים כפי שהובאו לפנינו בכתב ובעל פה ועיינו בחומר הראיות כפי שנפרש בפני בית הדין האזורי, הגענו לכלל מסקנה כי יש לדחות את הערעור. טעמינו יפורטו להלן.

17. בהתאם לפסיקה, על מנת להכיר בפגיעה נפשית כפגיעה בעבודה יש צורך בשלב ראשון להצביע על אירוע מיוחד בעבודה (במאמר מוסגר אציין כי הן בית הדין האזורי והן ב"כ המערערת התייחסו ל"אירוע חריג", אך המבחן בפסיקה הוא כאמור "אירוע מיוחד"). על מהותו של אותו "אירוע מיוחד" ודרך הוכחתו נקבעו בהלכה הפסוקה הדברים הבאים:

"סווג האירוע כ- "אירוע מיוחד" בשלב הראשוני, מצריך קיומם של שני תנאים מצטברים כמותיים באופיים: האחד - בעל אופי אובייקטיבי, המחייב קיומה של חריגה (ולו במידה מסויימת) משגרת העבודה הרגילה במקום העבודה ואילו השני - בעל אופי סובייקטיבי, המחייב קיומה של השפעה נפשית אפשרית של האירוע על המבוטח הספציפי (אף היא לפחות במידה מסויימת).

בהתאם לכך, ההערכה הנוגעת לסיווג האירוע כ- "אירוע מיוחד", כפי שהיא נעשית בשלב הראשוני של בירור התביעה, טרם למינוי מומחה רפואי, מבטאת למעשה שקלול לכאורי "על פני הדברים" של שני גורמים: ההיקף המוערך של התנאי האובייקטיבי, הנוגע למידת הריחוק של האירוע משגרת העבודה הרגילה (וזאת, בהתבסס על "ניסיון החיים", ככל שיש בו ללמוד על השפעה נפשית אפשרית של האירוע המדובר על "מבוטח סביר" בנסיבות דומות) וההיקף המוערך של התנאי הסובייקטיבי (ככל שניתן ללמוד עליו מן הראיות הנוגעות לאופן התגובה הסובייקטיבי של המבוטח לאותו אירוע ולעוצמתה של אותה תגובה).

עם זאת, נוכח ההכרה במגבלותיה של יכולת ההערכה הראשונית הנוגעת למידת החריגות או הייחוד של האירוע, בהיבט האובייקטיבי והסובייקטיבי כאחד, ונוכח ההכרה בכך שיכול ובמקרים מסויימים יתעורר קושי להעריך, ללא סיוע של מומחה רפואי, האם האירוע המדובר עלול לגרום, על פני הדברים, לדחק נפשי בכלל (התנאי האובייקטיבי) ו/או האם הוא עשוי היה לגרום לדחק נפשי אצל המבוטח הספציפי (התנאי הסובייקטיבי)

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 34274-10-19

או כיצד יש לשקלל בין השניים - הרי שיש ללכת בנתיב שהותווה זה מכבר במקום בו מקנן ספק או קושי באשר לסווג האירוע. נתיב המוביל למינוי מומחה רפואי, חלף הדחיה של התביעה על סיפה, בנסיבות של ספק בדבר "חריגות" או "ייחוד" האירוע"

(עב"ל (ארצי) 50727-09-14 פלוני - המוסד לביטוח לאומי (23.11.15)).

עוד נקבע בהלכה הפסוקה כי אין להכיר בפגיעה נפשית על פי תורת המיקרוטראומה (שם; בג"צ 4690/97 המוסד לביטוח לאומי נ' בית הדין הארצי לעבודה, פ"ד נג (2) 529 (1999); עב"ל (ארצי) 1434/04 עדה זהבית - המוסד לביטוח לאומי (14.3.06); עב"ל (ארצי) 31298-09-10 משה בר ששת - המוסד לביטוח לאומי (24.12.12); עב"ל (ארצי) 60826-09-14 משה ניקי גולן - המוסד לביטוח לאומי (14.9.16)).

18. כפי שעולה מהפירוט לעיל, המערערת טענה לכל אורך הדרך לאירוע מיוחד אחד - כינוס צוות העובדים ביום 1.8.10 לצורך דיווח על מחלתה של העובדת א', וארגון מחדש של העבודה כתוצאה מכך. המערערת הדגישה כי אינה טוענת לאירוע מיוחד מעצם הטלת מטלות נוספות עליה כתוצאה ממחלת עמיתתה (שכן המטלות הועברו לעובדת אחרת), אלא מעצם הידעיה על מחלתה של חברתה לעבודה. עם זאת, בעדותה של המערערת בבית הדין אישרה כי ידעה הלכה למעשה על מחלתה של א' - גם אם לא על סוג המחלה המדויק - לאורך כחודשיים טרם המפגש האמור מיום 1.8.10, וכבר מטעם זה שוכנע בית הדין האזורי כי לא ניתן לראות באירוע האמור כאירוע "מיוחד", אלא לכל היותר כמתח מתמשך. מדובר בקביעה עובדתית בעיקרה, שניתנה בין היתר על סמך התרשמותו הבלתי-אמצעית של בית הדין האזורי מעדויות המערערת והעדה מטעמה, ולא מצאנו הצדקה להתערב בה.

19. צודק ב"כ המערערת, כי ייתכן וכתוצאה ממצבה הנפשי של המערערת לא עלה בידה ליתן עדות קוהרנטית. עם זאת ככל שזהו מצב הדברים, מצופה היה כי יובאו עדים נוספים - דוגמת מנהל הצוות או עובדים נוספים שנכחו במפגש מיום 1.8.10 - על מנת שבית הדין יוכל להשתכנע כי אכן התרחש אירוע מיוחד בעבודה. בפועל הובאה עדה אחת נוספת בלבד, גבי XXX, אשר תיארה התמוטטות נפשית של המערערת לא כתוצאה ממפגש העובדים מיום 1.8.10 אלא כתוצאה ממפגש מאוחר יותר, עם א'

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 34274-10-19

עצמה בביתה. אלא, שהמערערת עצמה כלל לא העידה שהתקיים מפגש כזה (אלא ציינה מפגש אחר בבית החולים) וממילא לא ראתה בו אירוע מיוחד שגרם למצבה הנפשי, בעוד שלא הובאה כל עדות - או ראיה אחרת - שיכולה ללמד כי מפגש העובדים מיום 1.8.10 אכן גרם למערערת לדחק נפשי. גם בעדותה של המערערת בבית הדין, אמנם ציינה כי נגרם לה זעזוע עמוק כתוצאה מהמפגש, אך הזכירה בקשר לכך בעיקר את "היעלמותה" הפתאומית של העובדת תוך השארת דבריה על שולחנה, כאשר אין חולק כי היעדרות זו החלה כחודשיים טרם לכן.

20. משכך, גם אם היינו יוצאים מנקודת הנחה כי במהלך המפגש מיום 1.8.10 נמסר מידע חדש על המחלה הספציפית בה לקתה א' (עובדה שלא הוכחה); גם אם היינו יוצאים מנקודת הנחה כי מבחינה אובייקטיבית מפגש העובדים מיום 1.8.10 בו דווח על מחלתה של א' יכול להיחשב כאירוע "מיוחד" עבור כל אחד מעובדי הצוות ששמע על כך ופנה לטיפול נפשי חודשים לאחר מכן (נקודת הנחה שאינה נקייה מספקות); וגם אם היינו יוצאים מנקודת הנחה כי צער על עמיתה לעבודה שחלתה (בשילוב תהליכים נפשיים פנימיים, לרבות מחשבות של המערערת בדבר השלכה אפשרית על מצב בריאותה שלה) עשוי להוות אירוע "עקב" העבודה (וגם לכך התנגד המוסד בטיעונו בבית הדין האזורי, תוך הפניה לעב"ל (ארצי) 57352-01-18 **פלוגי - המוסד לביטוח לאומי** (16.6.19), ואין צורך כי נרחיב בנושא זה) - אין בפנינו ראיות (מלבד עדותה של המערערת, שבית הדין לא נתן בה אמון) המלמדות על תגובה נפשית כלשהי מצד המערערת למפגש מיום 1.8.10 המצדיקה לראותו כאירוע מיוחד. גם במהלך הערעור, מלבד אזכור כוללני של האפשרות להביא עדים נוספים, לא התבקשה הגשת ראיה נוספת בקשר לכך.

ונזכיר, כי פנייתה הראשונה של המערערת לטיפול נפשי הייתה רק ביום 12.11.10 היינו למעלה משלושה חודשים לאחר מכן, מבלי שהוצג בפנינו המסמך הרפואי הראשון על מנת לבחון את הדברים שנאמרו מפיה באותה עת, ומבלי שהובאה ראיה כי לאורך החודשים הללו, ובעקבות כינוס העובדים מיום 1.8.10, חלה הרעה במצבה הנפשי. מסקנת הדברים היא כי הן בשל קביעת בית הדין האזורי כי במפגש מיום 1.8.10 לא נמסר מידע חדש שלא היה ידוע למערערת לאורך שבועות ארוכים קודם לכן (גם אם ברמת פירוט אחרת), והן בשל כך שלא הובאה כל ראיה לכך שהמפגש

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 34274-10-19

מיום 1.8.10 טלטל את המערערת מבחינה נפשית - כאשר די בכל אחת מההנמקות הללו בנפרד - לא ניתן להכיר במפגש מיום 1.8.10 כפגיעה בעבודה, וזאת ללא צורך להכריע במשוכות הנוספות שפורטו לעיל.

21. להסרת ספק נוסף כי גם בביקור של המערערת אצל א' לא ניתן לראות אירוע מיוחד, ודי אם נפנה בקשר לכך לקביעתו העובדתית של בית הדין האזורי, לפיה נוכח הפערים המהותיים בין הגרסאות - לרבות לגבי מיקום הפגישה, בבית החולים או בביתה של א', ומה התרחש במהלכה - לא ניתן לקבוע עובדתית כי ביקור כזה אכן התרחש וממילא גם לא ניתן לראות בו אירוע מיוחד. משכך, אין צורך כי נבחן אם ביקור כאמור עשוי להוות אירוע "עקב" העבודה, בהתחשב בכך שהתרחש מחוץ למקום העבודה. הדברים נכונים ביתר שאת כאשר בתביעתה של המערערת למוסד, בתביעתה לבית הדין וגם בתצהיר עדותה הראשית - כלל לא הוזכר הביקור אצל א'.

22. סוף דבר - הערעור נדחה. לפנים משורת הדין ונוכח מצבה של המערערת, לא ייעשה צו להוצאות.

פסק הדין נחתם ביום ט"ו אב תש"פ (05 אוגוסט 2020), בהעדר הצדדים ונשלח אליהם, והותר לפרסום בנוסחו זה על פי החלטה מיום ו' אלול תש"פ (26 אוגוסט 2020).

סיגל זיב-זוהר-מוטולה,
שופטת

אילן איטח,
סגן נשיאה

ורדה וירט-ליבנה,
נשיאה, אב"ד

מר עצמון ליפשיץ,
נציג ציבור (מעסיקים)

גברת שרה זילברשטיין-היפש,
נציגת ציבור (עובדים)